

temma issegi ei pannud omma haigust miksiki, ja lotis et se párova peale temma si lahkub." „Noh, mis sa siis tühja murega ennast waewad, ütles föbber jálle, isse seisad fitsa kikuwa laua peal, ja kufumist sa ei karda, naene jái haigeks ja temma párrast jõuad murreta olla, ja far-dad laste párrast, kes koddo toas paigal ja terived on." „Se on füll töösi, ütles mees, agga siiski, kes teab, kui ka minna isse tänna siit peaksin alla kuffuma, eks se siis ka mõeduks minno lastele, siis nemmad olleksid jo waesed lapsed, ja millets põlli peagi nende käes." — Ja se-samma murrelinne mõtte hakkas tedda ikkennaam ja ennam waewama, ja vähhää aja párrast ütles ta jálle: „Ei se játtu mind rahhule, ma lähhen kojo watama, kes teab miks se waewaja mõtte mind peab kihhutama! Ehk põggenen isse hirmsa álkilisse surma eest, ehk jõuan teist aidata." Ja kärmeste ronnis ta tellingilt mahha, panni omma tõriüstad käest ja tömbas kue

selga, ja ruttas kojo pole. Agga toom pealt alla miñnes olli temmal hea tütteed, enne kui ta allevisse sai, selle maja-kesse jure fus temma ommaksed üris elasid. Ja meie jõuame ni kaua ka járrele wadata, kuid a nemmad seal oolid, ja mis rahwas naad on. Emma haigus olli jo ennamiste árralahkund, siiski ta ei ussai-dand veel õue miñna, waid istus omma leige pissemal lapse kätki sures ja teggi omma tööd. Agga wannemal lapsel — üks terrane poissike, wie ehk kue aastane — jái fitsikus toas aeg wågga iggawaks, fest mis ta ial kätte wóttis, ikka emma kelas keik kopputamist ja tollistamist, üttesdes „Wennake ehmatab ja árkab ülles." Agga poisi mele tulli warsti hea nou: ta läks emma jure, hakkas kaela ja pallus: „Emma ke lasse ma lähhän õue, mängin horvis, siis polle sinnul tulli minnoga." Ja emma silitas käega lapse pead ja manitses tedda veel forra, et ta agga ühtegi furja egga wallatust ei piddand teg-